

neczne i ciepłe, o podłożu żyznym, ale lekkim i przepuszczalnym. Nasiona martenii zachowują siłę kiełkowania przez 3—4 lata.

Wydaje się, że zbyt mało uwagi poświęca się dotychczas martyniom, tym dekoracyjnym i bardzo pod względem biologicznym interesującym roślinom.

MARIA KALICKA

OBSERWACJE NAD PLENNOŚCIĄ BULWEK CIBORY JADALNEJ (*CYPERUS ESCULENTUS* L.) W ZALEŻNOŚCI OD GLEBY

Ogród Botaniczny Uniwersytetu Warszawskiego

W numerze 3 (1955 r.) «Biuletynu Ogrodów Botanicznych» J. Teleżyńska podała szereg cennych informacji dotyczących cibory jadalnej. W Ogrodzie Botanicznym Uniwersytetu Warszawskiego ciborę uprawia się od 1955 r. na działkach użytkowym i lekarskim. Podstawą do tej wzmianki są również obserwacje, dokonane na terenie jednego z pracowniczych ogrodów działkowych w Warszawie.

W 1958 r. notowano następującą średnią temperaturę maksymalną w okresie wegetacji cibory: w maju 21°C, w czerwcu 21°C, w lipcu 25°C, w sierpniu 23°C, we wrześniu 19°C. Na glebie ciężkiej, gliniastej¹, przy stosowaniu podlewania deszczownikami w okresach suszy — otrzymano przeciętny plon z rośliny 60 bulwek o średniej wadze 0,5 g każda. Plon maksymalny wyniósł 138 bulwek z rośliny. Na marginesie należy wspomnieć, że bulwki były wysiane do doniczek w pierwszych dniach kwietnia w szklarni w temperaturze $\pm 20^\circ\text{C}$. Siewki wysadzono na miejsce stałe 20 maja. Cibora uprawiana w glebie piaszczystej z dużą domieszką próchnicy, zwiększyła przeciętny plon bulwek dwukrotnie (120 bulwek z krzaka), w przypadku zaś uprawy w próchnicznej ziemi ogrodowej, głęboko przepuszczalnej, o dość wilgotnym podłożu, jeden z działkowców w r. 1958 uzyskał zbiór 610 bulwek z rośliny.

Czy i w jakim stopniu daje się zauważyć wpływ typu gleby na skład chemiczny bulwek cibory — własnych danych, niestety, podać nie możemy. Temu tematowi poświęca osobny artykuł J. J. Samokisz w Biuletynie Głównego Ogródu Botanicznego w Moskwie, wydanie A. N. ZSRR. W artykule tym potwierdzają się obserwacje Ogródu Botanicznego UW o ujemnym wpływie gleb ciężkich, mało przepuszczalnych, na plonowanie *Cyperus*

¹ Odkrywka: warstwa próchniczna, słabo odcinająca się od głębszej warstwy wynosi około 23 cm, od 23 cm do 75 cm leży warstwa szara z pewną zawartością próchnicy, od 75 cm do 105 cm warstwa brunatna, gliniasta.

esculentus. W pracy zbiorowej «Handbuch der tropischen und subtropischen Landwirtschaft» (wyd. Mittler i syn, 1943 r., t. I, str. 635) podkreślono również dobre wyniki, jakie osiąga się przy uprawie cibory na glebach przepuszczalnych, próchnicznych, lekko kwaśnych.

Wydaje się więc na ogół słuszne propagowanie uprawy cibory jadalnej, zwanej migdałkami ziemnymi, jedynie jednak na glebach lekkich, przepuszczalnych, z jak największą domieszką próchnicy.